

Je zapotřebí se zamyslet!

Předmět: 80 let od napadení SSSR - projev německého prezidenta = skoro neuvěřitelné!

to je perfektní shrnutí pravdy - a co naši politici - kdo by se takto pravdivě vyjádřil

NEMÁ CHYBU - DOBRÉ NĚKDE ZALOŽIT PRO BUDOUCNOST

80 let: Hodně, nebo málo na vymazání paměti? Vojska - včetně německých - opět stojí na ruských hranicích. Zkusí 4. říše, co se nepovedlo Hitlerově Třetí? Němci si ještě pamatují. My kácíme pomníky osvoboditelů. Zešléli jsme?

Antonín Minarský se nestačí divit, co se děje se světem, v němž musí německý prezident připomínat rusofobům 4. říše, že není radno snít dál Hitlerův sen.

V těchto hodinách před osmdesáti roky napadlo Německo Sovětský svaz. Jednotky Wehrmachtu soustředěné na hranicích se daly na pochod, aby vyhladily Slované a další "podřadné" národy. Aby rozšířily "německý životní prostor" a zmocnily se obrovského přírodního bohatství. Skončilo to rudou vlajkou nad Reichstagem a rozdělením Německa na okupační zóny.

O pětáctyřicet roků později "tenhle Gorbačov, co ho znal celý Dlabačov" (viz Ondřej Hejma) "prodal" za hubičku sovětskou okupační zónu Američanům, aby se Německo opět "sjednotilo". Ta hubička od prezidenta Bushe obsahovala závazek Západu, že nerozšíří NATO do bývalých sovětských satelitů. Britská premiérka Thatcherová z toho byla zděšená. Konstatovala, že tak vznikne 4. říše.

Stalo se, máme ji zde, dokonce jsme její součástí. Jmenuje se Evropská unie. NATO se roztáhlo do všech zemí někdejšího sovětského bloku, sliby-nesliby. A vojska dnes stojí na ruských hranicích - včetně vojáků obnoveného wehrmachtu (bundeswehru).

Propaganda žene do nejvyšších obrátek protiruskou fóbií - a zcela otevřeně tak připravuje obyvatelstvo na další pokus o dobytí země, o níž bývalá americká ministryně zahraničí Allbrightová pravila, že má "nespravedlivě" mnoho přírodního bohatství.

Je osmdesát let hodně, nebo málo na vymazání historické paměti z hlav nových generací? Naše školy a média se o to usilovně snaží. Pamětníci vymírají. Kácejí se pomníky osvoboditelů Rudé armády, oslavují se Hitlerovi Vlasovci. A tak je to nakonec samo Německo, které muselo něco připomenout.

Německý prezident Frank-Walter Steinmeier dal svým pátečním projevem v Německo -Ruském muzeu v Berlíně-Karlshorstu pomyslnou facku všem evropským, americkým a také českým zavilým rusofobům a přepisovačům historických událostí druhé světové války.

Prezident připomněl osmdesáté výročí dne, kdy přes 3 milióny německých vojáků 22. června 1941 zaútočilo na tehdejší Sovětský svaz. Zahynulo 27 milionů sovětských občanů, z toho 14 milionů civilistů, Steinmaier zdůraznil, že nikdo neutrpěl za druhé světové války tolik obětí jako národy tehdejšího Sovětského svazu. Státisíce sovětských vojáků bylo zabito, vyhladověno nebo zastřeleno již během prvních měsíců. Připomněl popravčí čety, které zabíjely ženy, muže i děti, a další zločiny proti civilnímu obyvatelstvu.

Jak, řekl, to, co začalo 22. června 1941, bylo rozpoutání násilí směřující k totálnímu vyhlazení. Německé tažení bylo od prvního dne vedeno nenávistí: antisemitismem a antibolševismem, rasovou máníí vůči slovanským a asijským národům Sovětského svazu.

Ti, kdo vedli tuto válku, zabíjeli všemi možnými způsoby, s nebývalou brutalitou a krutostí. Ti, kteří za to byli zodpovědní a kteří se ve svém nacionalistickém blouznění odvolávali dokonce na německou kulturu a civilizaci, znesvětili veškerou civilizaci, všechny zásady lidskosti a práva. Německá válka proti Sovětskému svazu byla vražedným barbarstvím. Ať je to pro nás jakkoli těžké, musíme na to pamatovat! Vzpomínka na toto peklo, na absolutní nepřítelství a odlidštění druhého - tato vzpomínka zůstává pro nás Němce závazkem a pro svět mementem.

V prvních měsících války, v létě 1941, byly zabity, vyhladověny a zastřeleny statisíce sovětských vojáků. Ihned s postupem německých vojsk začalo také vraždění židovských mužů, žen a dětí popravčími četami SD, SS a jejich pomocných jednotek. Tato válka byla zločinem - zruďnou, zločinnou agresivní a vyhlazovací válkou.

Kdo v Německu ví o Malém Trostinci u Minsku, kde bylo v letech 1942-1944 zavražděno nejméně 60.000 lidí? Nebo vesnici Chatyň, která byla v létě 1943 srovnána se zemí a všichni její obyvatelé - z toho polovina dětí - byli zabiti? Kdo ví o Korjukivce na severu Ukrajiny, kde během dvou dnů padlo za oběť největší a nejbrutálnější „trestné“ akci druhé světové války 6.700 mužů, žen a dětí?

Válka se vymykala jakýmkoli lidským měřítkům. Byli to však lidé, kteří ji vymysleli a uskutečnili. Byli to Němci. A tak v nás, generaci po generaci znovu a znovu zanechává s mučivou otázkou: Jak k tomu mohlo dojít?

Nic z toho, co se tehdy stalo daleko na východě, se nestalo náhodou. Einsatzgruppen bezpečnostní policie, SD, Waffen-SS a jejich pomocníci nevraždili a nedrancovali náhodně. Sledovali vyhlazovací mánii a vražedné plány, které byly vypracovány v Hlavním úřadu říšské bezpečnosti a na příslušných říšských ministerstvech. Úředníci plánovali vyhlazování s cynickou pečlivostí. Plánovali válku, v níž za nepřítele prohlásili veškeré sovětské obyvatelstvo od novorozenců až po starce. Tento nepřítel neměl být poražen pouze vojensky. Za válku, která mu byla vnucena, měl zaplatit svým životem, svým majetkem, vším, co tvořilo jeho existenci. Celá evropská část Sovětského svazu, celé oblasti dnešní Ukrajiny a Běloruska, měly být "vyčištěny" a připraveny na německou kolonizaci. Milionová města jako Leningrad, dnešní Petrohrad, Moskva nebo Kyjev měla být srovnána se zemí.

Zločiny spáchané Němci v této válce nás stále tíží, až do dnešního dne. Tíží nás, že to byli naši otcové, dědové, pradědové, kteří vedli tuto válku, kteří se podíleli na těchto zločinech. Tíží nás, že příliš mnoho pachatelů, kteří se dopustili nejzávažnějších zločinů, nebylo postaveno před soud. Tíží nás, že jsme obětí příliš dlouho upírali

uznání. Skutečnost, že po tom všem, co se stalo, jsou dnes Němci v Bělorusku, na Ukrajině nebo v Rusku pohostinně přijímáni, že jsou vítáni, to není nic menšího než zázrak.

Nedovolme, abychom se znovu setkávali jako nepřátelé;
nedovolme, abychom v druhém přestali rozpoznávat lidskou bytost.
Nedovolme těm, kteří mluví o národní aroganci, pohrdání,
nepřátelství a odcizení, aby měli poslední slovo. Skláním se před
ukrajinskými, běloruskými a ruskými oběťmi - před všemi oběťmi na
území bývalého Sovětského svazu.

Tolik z projevu Frank-Waltera Steimeiera.

A co reakce?

Vzpomínkovou akci bojkotovalo sedm z patnácti velvyslanců
nástupnických států Sovětského svazu, včetně velvyslanců tří
pobaltských států Litvy, Lotyšska a Estonska. Tato neúcta k
vlastním předkům a jejich heroickému boji proti německým
útočníkům je velkou hanbou a podlostí, kterou předčí jen málo co.

Ale co bychom se divili, že? Za blahosklonného přihlížení vlády naši
„chrabří“ starostové bourají sovětským osvoboditelům sochy,
sundávají z pražské radnice pamětní desky, případně staví pomník
válečným zločincům vlasovcům.

Ve snahách o překrucování či zamlčování historie se snaží i Česká
televize. Ta si jako připomínku na napadení Sovětského svazu
Německem v den 22. června naplánovala na druhém programu
odvysílání dokumentu Normandie: 85 dnů v pekle.

Kdy konečně všichni dědici německého (národního) socialismu,
jimiž se teď u nás i ve zbytku 4. říše (pod hlavičkou Zelených,
Pirátů, všech těch "sexuálních" a dalších "menšin") přímo rojí,
pochopí: Rusko nelze nikdy porazit a dobýt.

Stalo se nyní naopak výspou uchování základů evropské civilizace,
kterou současní mocní na Západě likvidují s revolučními písněmi
někdejšího Sovětského svazu na rtech.

A musí to být německý prezident, který připomene "historickou

zkušenost".

To jsme se již úplně pomátli?